

Scénář k video výstupu – Antonín Kondrys

Antonín Kondrys se narodil 18. ledna 1947 v Pleši (okres Domažlice). V krátkosti je možné jej označit jako regionálního publicistu, kronikáře Horšovského Týna a autora informačních vlastivědných publikací.

Antonín Kondrys byl jedním z posledních, kteří se v Pleši narodili. Rodina bydlela v místním hotelu, který měl v pronájmu Kondrysův otec.

V květnu 1950 musela rodina Pleš opustit a přestěhovali jsme se do Meclova. Nebylo to moc radostné dětství, dřeli jsme bídu.

V roce 1953 se rodina přestěhovala do Horšovského Týna. V roce 1961 se Antonín Kondrys dostal do hornického učiliště ve Zbůchu, kde se specializoval na zaměřování a kreslení důlních map.

1. srpna 1968 nastoupil Antonín Kondrys na vojenskou službu na vojenském letišti v Žatci. Výcvik probíhal v kasárnách v Rokytnici v Orlických Horách. Jak vnímal pamětník srpnové události?

21. srpna začala v noci přelétávat přes kasárna letadla. Dunělo to.

Pamětník vzpomíná též na chaos, který následně nastal v kasárnách.

Vsichni běhali sem tam. Úplně se organizace armádní rozložila. Což mě velice překvapilo.

Kondrys též vzpomíná na okupační jednotky s jejich vojenskou technikou, které kontrolovaly okolí kasáren.

Pod kasárnami stál polský tank. Mířil na kasárna. A na hlavní vchod mířil těžký kulomet.

Rekruti se vrátili na letiště, kde působili až do počátku roku 1969, kdy se vojáci vojsk Varšavské smlouvy stáhli a zanechali po sobě značný nepořádek. Sám Kondrys se musel podílet na úklidu zdevastovaného letiště.

Musel jsem odstraňovat následky jejich činnosti. A kdo to udělá? Zdravotníci. Celé letiště se muselo vydesinfikovat. Celé dny jsme chodili s kýbly a vápnem a vše jsme vápnili.

Po ukončení vojenské služby Kondrys pracoval v horšovskotýnské Jednotě, a to až do roku 1972. Okresní kulturní středisko v Domažlicích přijalo Kondryse jako tvůrce plakátů a organizátora výstav a posléze též působil jako grafik a tiskař.

Antonín Kondrys se zapojil i do dění během roku 1989. Sám vzpomíná na to, že v průběhu roku cítil změnu ve společenském ovzduší, i přesto, že se všechny události seběhly až s překvapivou rychlostí. Koncem listopadu se zúčastnil ještě jako pozorovatel dění, ale později se zapojil do meetingu v Horšovském Týně.

Nelíbilo se mi, jak byla hodnota práce v minulém režimu bagatelizovaná. Neměla ocenění. Doufali jsme, že se to v novém režimulepší.

Po revoluci se stal redaktorem týdeníku Nového Domažlicka. Později vyráběl solární konektory v Trhanově. Ekonomické vzdělání zhodnotil v nové činnosti účetních služeb, čímž se živil až do odchodu do důchodu. Se svou ženou má 2 dcery a v rodině je velice šťastný.

Antonín Kondrys je též činný v literární činnosti a je také členem České genealogické a heraldické společnosti. S Domažlickým historikem Zdeňkem Procházkou sepsali turistického průvodce Horšovskotýnsko a monografii Černá Řeka – Sophienthal 1795 – 1995. Je možné zmínit i Kondrysův podíl na publikacích Žili v Horšovském Týně.

Co byste vzkázal budoucím generacím?

Dnešní generace si moc vzkázat nenechá. Jako jsme si nenechali vzkázat my. Ať si představí, co by chtěli dělat do budoucna. Všechno si budou muset vybojovat. Přeji jim hodně úspěchů.